

JODI ELLEN MALPASOVÁ

ZAKÁZANÉ OVOCE

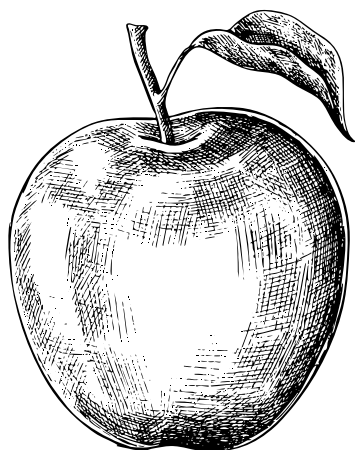

SEXY
ŽHAVÉ
HŘÍŠNÉ

Jodi Ellen Malpasová

Zakázané ovoce

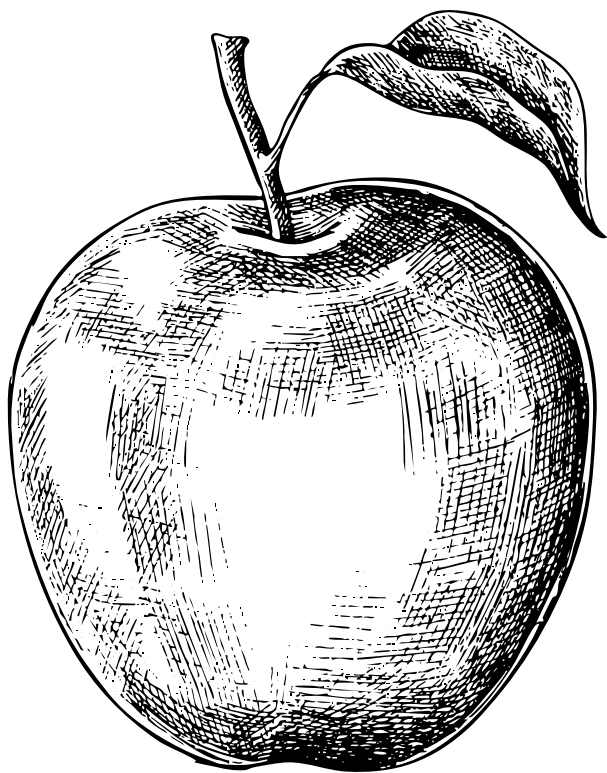

JODI ELLEN MALPASOVÁ

ZAKÁZANÉ OVOCE

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

FORBIDDEN

Copyright © 2017 by Jodi Ellen Malpas

Copyright © 2017 by Hachette Book Group, Inc.

Translation © Iva Bartíková, 2025

Copyright © Grada Publishing, a. s., 2025

Z anglického originálu Forbidden, vydaného nakladatelstvím Forever, součástí Hachette Book Group, v roce 2017 přeložila Iva Bartíková

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Martina Charvátová

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2025 jako svou 9904. publikaci

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Tisk TBB

ISBN 978-80-271-5333-6 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-271-7777-6 (elektronická kniha PDF)

ISBN 978-80-271-7778-3 (elektronická kniha ePub)

Noc, na kterou se nedá zapomenout...

Pokušení, jemuž se nedá odolat...

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, místa a události jsou výplodem autorčiny fantazie nebo jsou použity fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími nebo mrtvými, je náhodná.

Pro Jamieho

Poznámka autorky

Zakázané ovoce“ je lákavé. Ale není dovolené. Je zakázané. *Zakázané*. Alespoň tak to říká společnost. Ale co vaše srdce?

Sepsat tato slova na papír pro mě bylo velkým skokem do neznáma. Vždycky jsem říkala, že píšu to, co mi říká srdce, ne to, co *po mně chtějí* lidé. Když jsem poprvé pomyslela na téma *Zakázaného ovoce*, pochybovala jsem o něm. Pak jsem si připomněla své motto, touhu svého srdce, a mé srdce opravdu chtělo vyprávět tento příběh, přestože jsem věděla, že to možná nebude to, co ode mě lidé očekávají. Nemohla jsem dovolit, aby mě při psaní omezoval strach z tabuizovaného tématu. A tak jsem se do toho vrhla rovnou – žádná pravidla, žádné zábrany, žádný obezřetný přístup.

Zakázané ovoce je kontroverzní. Nepochybuji o tom, že vyvolá debatu, a to mi nevadí. Jako spisovatel se smíříte s tím, že to, co vyšlete do světa, bude rozebíráno, někdy v dobrém, někdy ve zlém. Tento příběh je o konfliktu. O pocitech. O otázkách. Je to o tom, že srdce vládne hlavě.

Prosím vás, abyste se do něj pustili s otevřenou myslí a nezapomínali, že jde o příběh. O vášni, lásce a o bolesti srdce. Je o zamilování se do nesprávné osoby v nesprávný čas. Protože to se stává. Každý den. Ale především je to o tom, jak být věrný sám sobě a svému srdci. Je to o hledání spřízněné duše a o boji za ni. Protože důležité je stát si za tím, čemu věříte. A my všichni věříme v opravdovou lásku.

JEM xxx

Kapitola 1

Prokopávám se hromadami pošty na dřevěné podlaze a balan-
cuji s krabicí v ruce, když se za mnou zabouchnou dveře. Prů-
van rozvíří dva roky starý prach z ráků na obrazech v prázdné
chodbě, jeho jemné částčky se rozletí do tlumeného světla přede
mnou a najdou si cestu k mému nosu. Kýchnu – jednou, dvakrát,
třikrát – a upustím krabici k nohám, abych si otřela nos, v němž
mě šimrá.

„Zatraceně,“ odfrknu si, odkopnu krabici stranou a vydám se
do chodby hledat kapesníky.

Vcházím do obývacího pokoje, proplétám se mezi nepřehled-
nými krabicemi a hledám tu s nápisem *Koupelna*. Moc šancí tomu
nedávám. Obklopují mě krabice naskládané na pěti hromadách,
všechny čekají na vybalení. Nevím, kde začít.

Pomalů se otáčím a prohlížím si svůj nový byt – přízemní pro-
story v renovovaném georgiánském domě v ulici lemované stro-
my v západním Londýně. Okno v obývacím pokoji je obrovské,

stropy vysoké, podlahy původní. Projdu do kuchyně a ušklíbnu se nad zatuchlým zápachem a vrstvou špíny na každém povrchu. Byt je už dva roky prázdný a je to na něm vidět. Ale není to nic, co by nevyřešil jeden den v gumových rukavicích s láhví čisticího prostředku.

Najednou mě zaplaví nadšení a představuji si, jak se bude všechno lesknout, až to vyčistím litry čističe, otevřu dvoukřídle dveře do zahrady, abych trochu vyvětrala, a pak zamířím do ložnice. Je to *obrovský* prostor s obrovskou koupelnou a původním zdobeným krbem. S úsměvem couvnu do chodby a vstoupím do druhé ložnice, ačkoli s tímto pokojem mám jiné záměry. Představuji si svůj rýsovací stůl pod oknem s výhledem ven na rozkošný dvorek a u zadní stěny pracovní stůl, na němž jsou rozesety technické výkresy a složky. Je můj. Všechno je to moje.

Trvalo mi rok, než jsem našla ideální byt v dostupné cenové relaci, ale konečně jsem se dočkala. Konečně mám vlastní byt a také vlastní ateliér, kde můžu pracovat. Vždycky jsem si říkala, že do třiceti let budu mít vlastní firmu a vlastní bydlení. Svůj cíl jsem překonala o celý rok. A teď mám víkend na to, abych se tu cítila jako doma.

Jako na zavolanou se ozve zabouchání na vchodové dveře. Proběhnu bytem – svým bytem –, rozrazím dveře a zastavím se tváří v tvář láhvi prosecca, která je na mě namířená.

„Vítej doma!“ zazpívá Lizzy a ukáže mi dvě sklenice.

„Panebože, ty jsi skvělá!“ Vrhnu se dopředu, popadnu láhev a skleničky, potom jí uhnu stranou a přivítám ji ve svém novém domově. Na tváři mám ten největší úsměv.

Hned mi ho oplatí a vběhne dovnitř, krátké černé vlasy má sotva pod bradu a tmavé oči jí září štěstím – štěstím ze mě. „Nejdřív si připijeme, pak uklidíme.“

Souhlasím, zavírám za ní dveře a následuji ji do přeplněného obýváku.

„Sakra, Annie!“ zalapá po dechu a zastaví se ve dveřích, když zpozoruje hory krabic. „Odkud se to všechno vzalo?“

Prosmýknu se kolem ní, položím sklenice na krabici a začnu odlepovat staniol z láhve šumivého vína. „Většina z toho je pracovní,“ vysvětlím, vytáhnu zátku a začnu nalévat.

„Kolik knih a propisek potřebuje jeden architekt?“ zeptá se a ukáže na protější stranu obývacího pokoje, kde se po celé délce jedné stěny táhne řada plastových krabic napěchovaných různými složkami, učebnicemi a psacími potřebami.

„Většina knih je ještě z univerzity. Micky se zítra zastaví s dodávkou a odveze věci, které nechci, do charitativního obchodu.“ Podám Lizzy skleničku a přituknu si s ní.

„Na zdraví,“ řekne a napije se, zatímco se rozhlíží kolem. „Kde začneme?“

Připojím se k ní, usrkávám a rozhlížím se po nepořádku, který je mým novým domovem. „Musím si dát do pořádku ložnici, abych měla kde spát. Zbytek vyřeším o víkendu.“

„Ooh, tvůj budoár!“ Vytáhne na mě sugestivně obočí a já zakoulím očima.

„Tohle je zóna bez mužů.“ Znovu do sebe naklopím doušek prosecca a vydávám se na cestu k ložnici. „Kromě Mickyho,“ dodávám, když vcházím do obrovského prostoru a v duchu přesouvám

postel, skříň a toaletní stůl, které jsou prozatím vyskládané uprostřed místnosti. Doufám, že se Lizzy při přípravě na přesun všech těch těžkých věcí protáhla.

„Tvůj život je zóna bez mužů.“

„Mám moc práce,“ spokojeně se usměju. To se mi líbí. Moje nové podnikání funguje. Není lepší pocit než sledovat, jak vize ve vaší hlavě ožívá, jak se z nákresu stává skutečná budova. Od svých dvanácti let jsem přesně věděla, co chci dělat. Táta mi k narozeninám koupil králíka a já jsem byla z kotce, který jsme k němu dostali, dost nešťastná, a tak jsem tátu přemlouvala, aby ho rozšířil a vytvořil pro mého nového kamaráda lepší podmínky. Zasmál se a řekl mi, ať si nakreslím, co chci. Tak jsem to udělala. Už jsem se nikdy neohlédla zpět. Po letech, co jsem zvládla maturitu, čtyřech letech na univerzitě v Bathu a sedmi letech práce v komerční firmě, zatímco jsem se snažila složit tři zkoušky na samostatného architekta, jsem teď tam, kde jsem vždycky chtěla být. Pracuji na sebe. Pomáhám lidem uskutečnit jejich vysněné projekty.

Zvednu sklenici s šumivým vínem. „Jak to jde v práci tobě?“

„Pracuji, abych žila, Annie. Nežiju proto, abych pracovala. Na pedikúru, pleť a nehty myslím, jen když jsem v salónu,“ Lizzy se ke mně připojí na prahu mé nové ložnice. „A neměň téma. Už je to rok, dva měsíce a jeden týden, co sis vrzla.“

„Víš to dost přesně.“

Lizzy pokrčí rameny. „Byly to mé osmadvacáté narozeniny.“

Na tu noc si vzpomínám až příliš dobře, i když jeho jméno mi v paměti neuvízlo.

„Tom,“ připomene mi, jako by mi četla myšlenky, a otočí se ke mně. „Roztomilý hráč ragby. Kamarád Jasonova kamaráda.“

Z paměti se mi vynoří stehna toho roztomilého hráče ragby. Usměju se a vzpomínám na noc, kdy jsem se seznámila s kamarádem Lizzyina přítele, Tomem. „Byl docela roztomilý, že?“

„Dost! Proč už ses s ním znovu neviděla?“

„Nevím.“ Pokrčím rameny. „Nic tam nebylo.“

„Byla tam stehna!“

Zasměju se. „Víš, co myslím. Jiskra. Chemie.“

Ušklíbne se. „Annie, za celou dobu, co tě znám, podle tebe *nikdy* nepřeskočila jiskra.“

Má pravdu. Kdy se objeví muž, který mi vyrazí dech? Dostane mě? Přiměje mě myslet na něco jiného než na kariéru? Jediná věc, která mi zrychluje tep, je moje práce.

„Zanevřela jsi na chlapy navždy?“ Lizzy se vloudí do mých myšlenek. „Protože Jason má spoustu kamarádů, co mají kamarády.“

„Už mě to všechno nudí. Randění. Stres. Očekávání. Nikdy mi nic nesedlo,“ říkám odmítavě. „Stejně jsem teď příliš zamilovaná do své práce a svobody.“

Lizzy se upřímně pobavená směje, zatímco vejde do pokoje a nakoukne do koupelny. „Tvá svoboda je vážně omezena osmdesátihodinovým pracovním týdnem.“

„Devadesátihodinovým,“ opravím ji a ona se zamračí. „Minulý týden jsem pracovala devadesát hodin. A právě na to mám čas.“

„Ale co zábava?“

„Moje práce je zábava,“ opáčím rozhořčeně. „Navrhuji krásné budovy a sleduji, jak ožívají.“

„V poslední době jsem tě skoro neviděla,“ zabručí.

„Já vím. Bylo to šílené.“

„Ano, ten nóbl pár z Chelsea si nárokoval všechnen tvůj čas. Jak to s nimi jde, mimochodem?“

„Skvěle,“ odpovím, protože to tak doopravdy je. Ale je to jeden z nejtěžších projektů, do kterých jsem se pustila. Vyjednávání trvalo měsíce a vytvořila jsem spousty návrhů, než jsme nakonec dospěli ke kompromisu s místními úřady a postavili supermoderní, ekologicky udržitelný dům. Tvrdá práce stála za každý jeho kousek. Dům na okraji města mi vydělal peníze, které jsem potřebovala na svůj nový domov. „Minulý pátek se nastěhovali.“ Zamířím k dvoukřídlým dveřím vedoucím do zahrady ve dvoře a představím si malý prostor plný zeleně, litinový stůl a pár židlí, kde si mohu vychutnat ranní kávu. „Není to dokonalé?“

„Je to skvělé,“ řekne Lizzy a následuje mě. „Já a Jason bychom měli vážně uvažovat o koupi bytu, a ne o pronájmu.“

„Nebo domu.“ Drze na ni zvednu obočí. „Znám úžasnou architektku.“

Lizzy se ušklíbne. „Nemohli bychom si tě dovolit.“

Zasměju se a zamířím zpátky dovnitř. „Pomůžeš mi přesunout postel?“

„Už jdu!“ křikne a zavře za sebou dveře.

O tři hodiny později, po cestě do obchodu, kde jsme doplnily zásoby prosecca, jsme uklidily, vyleštily a umyly všechno, co bylo v dohledu, a zaútočily jsme i na koupelnu. Stará vana se teď třpytí a Lizzy vybaluje všechny moje toaletní potřeby a kosmetiku, zatímco já si stelu postel. Už teď se cítím jako doma. Když procházím kolem zrcadla, nahlédnu do něj a vidím, že mám na temeni hlavy zacuchanou změť tmavých vlasů. Vytrhnu si z vlasů gumičku, nechám je spadnout na ramena a prsty si je pročísnu, abych je zbavila uzlíků. Několikrát zamrkám světle zelenýma očima, něco mě dráždí, a tak se nakloním k zrcadlu, abych si z řas odstranila pár smítek prachu.

„Nezapomeň, že v sobotu jdeme ven,“ připomene mi Lizzy, a když vyjde z koupelny, zaváže černý pytel. „Jason je na pracovní akci, Nat utíká před Johnem, protože má ten večer svoje dítě, a Micky je... no, ten je vždycky volný. Takže nechci žádné výmluvy, že musíš pracovat.“

Přejdu k posteli, načechrám polštáře a odhrnu peřinu, abych se do ní mohla zachumlat, až Lizzy odejde. „Žádné výmluvy,“ potvrdím.

„Skvělé!“ Hodí černý pytel k hromadě ostatních u dveří a otře si ruce. „A co tvoje kolaudace? Musíme to tu pokřtít.“

„Tu další sobotu. Pozvala jsem i pár nových klientů.“

„To znamená, že žádné orgie nebudou?“

Zasměju se. „Žádné orgie.“

„Aha, dobře. Postarám se o občerstvení. Ty se postaráš o koktejly.“

„Platí.“

Zavýskne a obejmě mě kolem ramen. „Je to dokonalé, Annie. Tvrdě jsi na to dřela.“

„Díky.“ Opětuji její objetí a vdechuji vůni milionů svíček, které jsme zapálili.

„Na jak dlouho sis udělala volno?“ zeptá se ještě, pustí mě a vezme si svoji kabelku z podlahy.

„Jen o víkendu.“

„Páni, ty to teda rozjíždíš, co?“

Ignoruji její sarkasmus. „Musím dokončit nějaké výkresy pro novou galerii mého klienta. Volna budu mít dost v hrobě.“

„Ale žádnou zábavu,“ poznamená Lizzy a s úsměvem vytáhne z tašky mobil. „Skvělé,“ zamumlá, zatímco se dívá na displej.

„Co se děje?“

Strčí mobil zpátky do kabelky a donutí se k úsměvu. „Jason zase pracuje dlouho do noci. Měl mě vyzvednout,“ podívá se na hodinky, „teď.“

„Můžeš zůstat, jestli chceš.“

„Ne, pojedu metrem. Ty si jdi lehnout.“

Opouští mě s polibkem na tvář a příkazem, abych se dobře vyspala. Nepochybuji o tom, že se mi to podaří. Ve své zbrusu nové posteli se zbrusu novým povlečením a zbrusu novou peřinou usnu dřív, než se moje hlava dotkne zbrusu nového polštáře.

Druhý den ráno mě probudí silné a vytrvalé bušení na dveře. Posadím se a několik okamžiků dezorientovaně mrkám, zatímco se rozhlížím po neznámém okolí.

Buch, buch, buch!

Pak mi zpod polštáře začne pípat telefon, následovaný dalším boucháním, ke kterému se přidá křik mého jména. Dlaně si přiložím k obličejí a třu si tváře, než nahmatám telefon a vytáhnou ho zpod polštáře. Rozsvítí se na mě Mickyho jméno. Pak zaregistruju čas. „Do háje!“ Vyhrabu se zpod peřiny a klopýtavě vylezu z ložnice. *Buch, buch, buch!*

„Dobře, už jdu!“ Křičím, přeskakují krabici a narážím do dveří. Když je otevřu, setkám se tváří v tvář s rozzářenýma očima a nezdolnou energií Mickyho. „Jsem tu!“ zavolám a v hlavě mi znějí rány, zvonění a výkřiky.

„Dobré jitro, melounku!“ Dá mi pusku na tvář, protlačí se kolem mě a začne si prohlížet můj nový příbytek. „Pěkné místočko!“

Zavřu vchodové dveře, jdu za ním a mračím se na jeho kšticí. „Co se ti stalo s vlasy?“ ptám se a sleduju, jak si prohlíží každý koutek mého nového bytu.

„Líbí se ti?“ zeptá se, sáhne dozadu a nahmatá tmavě blond culíček. „Začínají mi překážet, když jsem v práci.“ Odkopne krabici z cesty a usrkne si z kávy ze Starbucks, zatímco mi podává druhou.

Vděčně přijímám a mířím do ložnice. Mickey má na sobě pracovní uniformu, konkrétně šortky a tričko. Je to osobní trenér. Velmi oblíbený osobní trenér. Na jeho seznamu klientek jsou samé ženy. Samé ženy! „Pracuješ dneska?“ ptám se a pokládám kávu na noční stolek.

Micky přejde za mnou a posadí se na okraj postele. „Dnes odpoledne dvě klientky.“ Stiskne mi stehno, když ho mímám, a já vyjeknu. „Kdy si mě objednáš ty?“

„Nikdy!“ zasměje se. „To si radši strčím do očí rozžhavené dráty.“

„Pár dřepů ti udělá dobře.“

Vysmívám se jeho návrhu a natáhnu si džíny. „Máš spoustu dřepujících zadků, které můžeš obdivovat, aniž bys musel mučit ten můj.“

Šibalsky se usměje. „Když už jsme u toho, právě jsem přijal novou klientku.“

Zapínám si džíny. „Vdanou?“ zeptám se, sundám si tílko na spaní a přehodím si přes hlavu tričko s logem U2.

„Ne,“ usměje se. „Viš, že omezuju počet vdaných klientek na pět. To je hodina denně, kdy se musím chovat profesionálně. Celých pět hodin týdně!“

Hlasitě se zasměju. Ten člověk je nehorázný záletník, ale také jeden z nejlepších osobních trenérů v Londýně. Ženy stojí ve frontě, aby je můj nejstarší přítel ohnul, protáhl a vmanipuloval do správné polohy. Z více důvodů, než je dosažení fyzické kondice. „To musí být vyčerpávající.“

„Je to tak, když tě neustále pokoušejí během každého cvičení. Tu se nevinně dotkne mého stehna, tu mi strčí zadek do obličeje.“

„Jestli je tak náročné udržet se, abys nezíral, měl bys prostě trénovat jen svobodné ženy. Nebo chlapy.“

„Potřebuji vyváženost klientů. Kromě toho se ty vdané víc snaží,“ odpoví a mně vyskočí obočí. Micky protočí oči. „Při tréninku,“ upřesní.

„Takže jsi nikdy nepodlehł?“

„Nikdy!“ Zuřivě zavrtí hlavou. „Mám své nohy příliš rád na to, abych riskoval, že mi je žárlivý manžel zlomí, díky.“

Stáhnou si tmavé vlasy do vysokého culíku, zasměju se a obují si žabky. Mickyho znám už celé roky. Vyrůstali jsme spolu. Hráli jsme si spolu na maminku a tatínka. Skotačili jsme spolu nazí v brouzdališti. Dokonce zatloukl pár hřebíků do přístavku králíkárně, když nám bylo dvanáct. Naši rodiče byli a stále jsou nejlepší přátelé.

„Tak jaká byla tvoje první noc?“ zeptá se a přejede rukou po peřinách.

„Myslím, že jsem ještě nikdy nespala tak dlouho.“ To je dobré znamení. „Pojďme na to. Zbavíme se nějakých těch krámů, abych mohla začít řešit, jak rozmístím nábytek.“

Jdeme do obývacího pokoje a já začínám lepit žluté lístečky na všechno, co si nechci nechat, zatímco Micky mě následuje a všechno přendává na jednu stranu místnosti. „Hej, to si vezmu.“ Micky sundá lísteček z miniaturní sady zásuvek, která stála na toaletním stolku v mé staré ložnici. „Potřebuju si někam ukládat gumičky do vlasů.“

Zasměju se a pokračuji v lepení papírků na to, co je třeba odstranit. „Tvůj drdůlek vypadá roztomile,“ říkám, když si Micky s úsměvem čechrá svou novou ozdobu. Po pravdě řečeno, Micky by si mohl klidně oholit vlasy, a stejně by vypadal roztomile. Ten chlap prostě je roztomilý. Jeho světle hnědé oči se neustále smějí a čelist má vždy pokrytou strništěm. Je sexy, ale pro mě je to prostě Micky.

„Díky,“ zamrká řasami.

„Hele, v sobotu jdeme oslavovat. Přidáš se?“

„Samozřejmě,“ odpoví rychle. „Lizzy a Nat jdou taky?“ povytáhne obočí.

„Ani na to nemysli. Obě vědí, co jsi zač.“ On toho prostě ne-nechá. Já, Nat a Lizzy jsme jediné ženy v Londýně, které jsou vůči Mickyho šarmu imunní.

„Ale prosím tě!“ ušklíbne se a chytí mě v objetí do kleští.

„Pusť mě, pitomče!“ vymotám se z jeho sevření, narovná se a odstrčím ho, když kolem mě začne tančit s pěstmi před obličejem.

„Haló!“ místností se rozléhá hlas mé matky následovaný klápotem jejích podpatků na dřevěné podlaze.

Rychle Mickyho šfouchnu do bicepsu a on předstíraně vykřikne. Sleduji ozvěnu máminých kroků, dokud ji nevidím, jak se snaží protáhnout kolem krabic na chodbě, aniž by se o některou z nich zachytila svou plisovanou sukní.

„Podívejte se na ty vysoké stropy!“ volá. „A ty zárubně!“

Opřu se ramenem o rám dveří a s úsměvem sleduji, jak se ke mně přibližuje. Micky se ke mně přidá a jeho hrud' se dotýká mých zad.

„Michaeli!“ vykřikne máma a zrychlí tempo, aby k nám došla. „Obejmi mě!“ Prakticky mě odstrčí, aby se k němu dostala. „Ukaž mi ten svůj krásný účes.“ Nadšeně mu stiskne čelist a já se rozesměju. „Kde jsi byl? Neviděla jsem tě celé týdny!“

„Tvrďe pracuju, June.“

Máma se na něj usměje a uvolní mu tvář. „Kdy z mé Annie uděláš počestnou ženu?“

Micky se na mě podívá, právě když protočím oči. „Jakmile mě bude chtít.“ Šibalsky se ušklíbne, protože přesně ví, co dělá, jako vždycky, když máma začne mluvit o našem vztahu.

Micky se mnou nechce chodit. Je příliš zaneprázdněný tím, že je děvkař, a já jsem příliš zaneprázdněná budováním kariéry. Náš vztah je čistě platonický – což nám oběma vyhovuje. Nikdy mezi námi nebylo nic víc než přátelství. Žádné jiskření. Žádná chemie. Nic. Často přemýšlím, jestli ve mně nějaký muž někdy něco vzbudí, protože pokud to nedokázal Micky Letts, pak je možné, že to nedokáže žádný muž. Ženy mu padají k nohám už při pouhém náznaku jeho odzbrojujícího úsměvu. Já? Já necítím nic. Myslím, že nejsem normální.

Máma si úhledně založí kabelku v podpaží a vytáhne tašku plnou čistících prostředků. „Přišla jsem ti pomoci!“

„V tomhle?“ zeptám se a prohlížím si její krémovou halenku, plisovanou sukni a boty na podpatku.

„Vždycky vypadej co nejlépe, drahá.“ Nakrčí nos. „Tvůj otec tu bude i s náradím za chvíli. Kde začneme?“

„Já jdu,“ řekne Micky, popadne krabici se žlutou nálepkou, pak mámu políbí na tvář a s plnýma rukama vypochoduje ze dveří. Když mě míjí, pošle mi pusu.

Ušklíbnu se a otočím se, abych našla matku vyzbrojenou žlutými gumovými rukavicemi a láhví čistícího prostředku.

„Jdeme drhnout,“ zatrylkuje nadšeně.

Kapitola 2

Nehy mám úplně zničené – výsledek týdenního drhnutí a jiných prací mezi komunikací s klienty, vyřizováním e-mailů a návrhů. Ale můj nový byt je teď *zářivý* nový byt. Všechno má své místo a každý pokoj je nově vymalovaný. Všechny knihy jsou uloženy na policích v ateliéru, počítač a tiskárna jsou připravené a stůl už stojí ve výklenku u okna. Opravdu se mi to líbí. A teď jsem *víc* než připravená vyrazit s holkama ven a roztočit to.

Mám puštěný iPod na maximum, v ručníku tančím po ložnici, okna mám otevřená, z plna hrdla si zpívám Madonninu písničku *Like A Prayer* a popíjím víno.

Poté, co si udělám kouřové stíny, obléknu si malé černé šaty a ty nejvyšší černé podpatky, které mám, a sepnu si vlasy do nízkého drdolu, popadnu tašku a zamířím ke dveřím. Cestou slyším klepat Lizzy.

„Pěkné,“ uznale přikývne, i když se tváří trochu prázdně.

„Jsi v pořádku?“ zeptám se a ustoupím jí, aby mohla projít.

„Jo, fajn.“ Vypadá nádherně, černé vlasy má dnes zvlněné a očními linkami výrazně a dramaticky nalíčené hnědé oči. Její zářivě růžové šaty a kožená motorkářská bunda tvoří dokonalý kontrast a perfektně jí padnou. „Taky sis dala záležet,“ poznamenám, když ji vezmu za ruku a společně se vydáme dovnitř bytu.

„Jen jsem na sebe něco hodila,“ mávne rukou nad mým komplementem. „Nat se s námi sejde až na místě. A ať uděláš cokoli, hlavně jí řekni, že se ti líbí její vlasy.“

„Proč, co provedla?“ zděšeně se na Lizzy podívám. Natiny vlasy jsou její pýchou a radostí. Husté, blondáté, lesklé a až na zadek, šlechtěné lépe než královnini corgi.

„Johnovo dítě jí do nich nalepilo žvýkačku.“

„Do prdele,“ vydechnu a v duchu vidím Natin obličej, jako by tu byla. Vypadá našťavaně. Velmi, *velmi* našťavaně. Potkala muže svých snů, ale muž jejích snů má něco navíc: šestiletého kluka, který je tak trochu kvítko. Ne, bez okolků. Malej hajzlík. A Nat není zrovna mateřský typ. „Jak moc?“ Zavravorám a čekám, pak zalapám po dechu, když Lizzy gestem naznačí stříhání u ramen. „Ale ne.“

„A já jsem se rozešla s Jasonem.“

Zarazím se. „Cože?“

Zavrtí hlavou a vypadá to, že se každou chvíli rozpláče. „Nechci o tom dneska večer mluvit.“

Rychle zavřu pusku, a i když mě to bolí, netlačím na pilu. „Dobře.“ Potřebuje si vyrazit na dámskou jízdu a já jí s radostí vyhovím. „Počkej. Ví to Nat?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Zakázané ovoce***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.